

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

ธรรมเป็นจิตแล้วเป็นธรรมชาติในใจ

หนาวอย่างนี้ก็ไม่ค่อยหนาวเท่าไร หนาวฝึกหัดภาวนาฆ่ากิเลสหนาวเหน็บมากทีเดียว ก็ไม่มีผ้าห่มนี้ ดัดซี เวลามันหนาวมากๆ ก็ผ้าห่มไม่มีนี้ หนาวมากเข้าภาวนาพอภาวนานี้จิตมันเข้าข้างใน พอจิตเข้าข้างในแล้วหายหนาว แล้วหายเจ็บ บางวาระนี้หายหมดทั้งตัวเลย เหลือแต่ความรู้จำ นั่น อำนาจของจิต ที่นี้เวลาจิตถอนออกมาความหนาวเริ่มเข้าไปๆ เวลาจิตเข้าข้างในหมดแล้วมันไม่หนาวละ ดีไม่ดีบางครั้งร่างกายจนหายเจ็บไปด้วยกัน เหลือแต่ความรู้ประหนึ่งว่าเป็นอากาศธาตุแห่งความรู้ไปหมดเลย เวลาจิตเข้าข้างในมันจึงไม่หนาว พอหนาวนี้ภาวนาจิตเข้าข้างใน พอเข้าข้างในแล้วความหนาวหายเจ็บ บางทีความรู้สึกไม่มีจนกระทั่งในตัวนี้หายไปหมดเลย ความรู้สึกทั้งหมดกลายเป็นธรรมแล้ว จิตตภาวนา เป็นธรรมแล้ว

จิตนี้เป็นของอัศจรรย์มากนะ ไม่มีอะไรเกินจิต ที่ว่าเป็นธรรมก็คือจิต จนกระทั่งว่าเป็นธรรมชาติก็คือจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมชาติเลย อย่างจิตพระอรหันต์ จิตพระอรหันต์เป็นจิตธรรมชาติ ครองร่างอยู่นี้แต่จิตนั้นเป็นธรรมชาติ ไม่ได้เป็นจิตธรรมดาเหมือนคนทั่วๆ ไป มันกลายเป็นธรรมชาติไปเลย เช่นอย่างจิตพระอรหันต์ จิตพระอรหันต์เป็นจิตธรรมชาติ

ที่พูดเหล่านี้เป็นสิ่งที่จอมปราชญ์ทั้งหลายท่านเป็นมาแล้วในหัวใจของท่าน แล้วท่านมาสอนพวกเราให้เป็นโดยลำดับ ถ้าควรจะเป็นอย่างนั้นได้ก็ให้เป็นอย่างนั้น เพราะจิตนี้ถ้าลงได้เข้าสู่ความละเอียดจิตกลายเป็นธรรม ธรรมเป็นจิตแล้วมันจะเป็นธรรมชาติภายในใจ ถ้าไม่เคยภาวนาไม่รู้ นักภาวนาท่านรู้ พระพุทธเจ้า-พระสาวกอรหันต์มีแต่ท่านผู้ทรงธรรมชาติอยู่ภายในพระทัยและจิตของท่านทั้งนั้น คือเป็นธรรมชาติ

จิตนี้เวลาเข้าเต็มสัดเต็มส่วนแล้วนั้นท่านเรียกเป็นธรรมแล้วนะ จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต เลยกกลายเป็นธรรมชาติภายในจิตนั้นไป การฝึกฝนอบรมจิตให้ดีเป็นอย่างนั้น ที่มาเล่าเหล่านี้จะจอมปราชญ์ทั้งหลายท่านเป็นมาแล้วทั้งนั้น แล้วท่านสอนพวกเรา อย่างน้อยขอให้มึร่องรอยแห่งความสงบเย็นใจติดตัวบ้างจากการภาวนา

อันนี้ภาวนาก็ไม่ทำเลย อะไรๆ ก็ไม่ทำเลย กอดแต่เสื้อแต่หมอน แต่ความเพลิดเพลินรื่นเริง ไม่รู้จักจบจักสิ้นก็คือโลกเป็นบ้ากับกิเลสไม่มีวันสิ้นสุด ธรรมตามืดแจ่มมันก็มีอยู่อย่างนี้แหละตั้งกับตั้งกลับ แต่จิตมันจะหมายวันนั้นเดือนนี้ปีนั้นปีนี้ ปีใหม่ปีเก่า ปีอะไรก็มีดีแจ่มเท่านั้น มันหากเป็นบ้ากันเฉยๆ ตื่นอะไรมีดีกับแจ่ม มัน

เป็นมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ดูกิเลสที่มันทึมแทงหัวใจ ทำจิตใจให้รื่นเริงบันเทิง ให้เปลิดให้เปลิน ต่อจากนั้นก็มาโสภเสรำเหงาหงอย เป็นกองทุกข์ ไฟทั้งกองมาอยู่ที่หัวอกของใจ นั้นแหละ

หัวอกใจนี้ กองทุกข์มารวมอยู่นี้หมด นั่นดูตรงนั้นซิ ดูอะไรมืดกับแจ้ง มันมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ดูหัวใจที่กิเลสเผามันอยู่นี้ ยิ่งได้ภาวนาด้วยแล้วจะเห็นชัดในหัวใจ สว่างไสว สว่างเต็มที่แล้วมันว่างไปหมดเลย การภาวนาเบื้องต้นเราก็อาศัยคำใดคำหนึ่งเป็นคำบริกรรม เช่นพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ หรือคำใดก็ตามที่ถูกต้องจจริตนิสัย เอามาภาวนาให้จิตเกาะ คือจิตมันไม่มีที่เกาะ มันไขว่คว้า ไม่ว่าจะจิตเขาจิตเราไขว่คว้า ถือเอา นั้นเป็นอารมณ์ เอานี้เป็นอารมณ์ เป็นเครื่องเกาะของจิต

ใครมีอะไรก็อาศัยอันนั้นละเป็นเครื่องเกาะๆ มีเงินมีทองมีข้าวมีของจิตก็ไปเกาะอยู่ตรงนั้นๆ แม้ที่สุดความรู้วิชาที่เรียนมา พอเรียนมาจำไปมันหายไปๆ มันก็ไปเกาะเป็นความสำคัญว่าตนรู้ มันเกาะ จิตเกาะ ที่นี้เวลาภาวนานี้มันเห็นชัดเจนตั้งแต่เริ่มต้นภาวนาไปถ้าเป็นความตั้งใจ การภาวนาต้องถือสติเป็นสำคัญ คนมีสติเป็นคนมีราคา คนไม่มีสติเป็นคนหมดราคาค่าราคา แม้จะเดินจงกรมอยู่ก็มีแต่ซาก้าวเดินเหยือกๆๆ จิตไม่ทราบไปไหน สติไม่มี ถ้าสติจับอยู่นั้นมันจะรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นอยู่กับสติเท่านั้นละ

สตินี้เวลากลมกลืนเป็นอันเดียวกันเป็นธรรมทั้งแห่งแล้ว สติมันก็เป็นอัตโนมัตติ เป็นธรรมชาติอย่างนั้นกับความบริสุทธิ์มันอยู่ด้วยกัน สติกับจิต ท่านไม่ได้เปลอนะ ไม่ได้ตั้งใจหากเป็นธรรมชาติอย่างนั้น อย่างจิตพระอรหันต์นี้ท่านเปลอเมื่อไร จะมีลักษณะอย่างไรก็ตามความเคลื่อนไหวของกาย แต่จิตไม่เคลื่อนไหวจากความรู้สึกตัวตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจิตของท่านกับจิตของเรากร้าวเดินหรือเคลื่อนไหวไปมาของท่านผู้มีสติกับคนไม่มีสติจึงต่างกันมากทีเดียว

นี่ก็ได้สอนพอแล้ว เราก็พืดมาเสียเต็มเหยียง สุดเหยียงเลย จิตเวลามันหมดทุกสิ่งทุกอย่างจากใจแล้ว.คือกาฝากมันติดหัวใจทำให้มัวหมองมืดตื้อ ให้เศรำโสภเสียใจ มีแต่พวกกาฝากมันกัดจิตกัดใจของเรา ใจไม่ตายแต่ได้รับความทรมานจากอารมณ์ของตัวเองนั้นแหละ มันเกิดขึ้นจากจิต เหมือนสนิมเกิดขึ้นจากเหล็ก กัดเหล็ก

ที่นี้เวลาภาวนาให้ถึงที่ถึงเขตถึงแดน เช่นพระอรหันต์ท่านอย่างนี้ท่านไม่ได้คำนึงคำนวนกับอะไรเลย เป็นหลักธรรมชาติอย่างนั้นตลอด ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ผู้ถึงขั้นอรหันต์แล้วคือถึงนิพพาน นิพพานเที่ยงก็คือจิตดวงนั้นเที่ยงนั่นเอง ไม่ไหวไม่โยกไม่คลอนเอนนุ่นเอนนี้ เป็นหลักธรรมชาติตายตัวอยู่อย่างนั้นตลอดไป ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง คือจิตที่เข้าถึงความบริสุทธิ์สุดส่วนแล้วนั้นแลนิพพาน

สุปาทีเสสนิพพานผู้ได้นิพพานทั้งๆ ที่ยังครองร่างอยู่ยังไม่ตายคือพระอรหันต์ พอนิพพานธาตุชั้นรูปย่อยแล้วเป็นอนุปาทีเสสนิพพาน คือนิพพานล้วนๆ ไปเลย สุปาทีเสสนิพพาน คือได้นิพพานแล้วแต่ยังครองธาตุครองชั้นรูป รับผิดชอบธาตุชั้นรูปอยู่ พายู่พากิน พาหลับพานอน พาขับพาถ่ายก็เป็นทุกข์เพราะชั้นรูปกวน มีแต่ชั้นรูปนั้นละ กวน กิเลสหมดไปแล้วไม่มีอะไรกวน บริสุทธิ์แล้วเป็นอย่างนั้นจิต ทำให้บริสุทธิ์ชี้ ไม่ถามที่เกิดที่ไปที่มา.เมื่อจิตพอตัวแล้วไม่ถาม

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ